

På denne baggrund har man anset det for rigtigst i afsnit I at medtage ordninger med udbetaling af en kapital, hvad enten udbetalingen af denne kapital sikres gennem indbetalinger til forsikringselskab (§§ 10-11) eller til pengeinstitut m. v. (§§ 12-14). Ved at anvende betegnelsen „kapitalforsikring i pensionsøjemed“ og „opsparing i pensionsøjemed“ har man villet understrege forskellen mellem disse ordninger og de i §§ 2-7 omhandlede ordninger, hvorfra der udbetales egentlig pension i form af løbende, normalt livsbetingede ydelser. Uanset de ændrede benævnelser må de i §§ 10-13 omhandlede ordninger med kapitaludbetaling imidlertid ses som en videreførelse af de af renteforsikringsloven omfattede kapitalpensionsordninger.

Svarende til, hvad der hidtil har været gældende, vil de i §§ 10-13 omhandlede ordninger kun kunne oprettes for lønmodtagere efter aftale med vedkommende arbejdsgiver. Kravet om, at ordningen skal hvile på aftale mellem lønmodtageren og hans arbejdsgiver, skal tjene til sikring af, at disse ordninger anvendes efter hensigten, at fremme en opsparing over en længere årrække til opfyldelse af et reelt pensionsbehov.

Efter gældende praksis vedrørende kapitalpensionsordninger kan et interessentskab ikke anses som arbejdsgiver i forhold til interessenterne. Dette antages at gælde uanset størrelsen af den enkelte interessents anpart i interessentskabet. Det er ved forslaget forudsat, at denne praksis fortsat skal gælde.

Ud over betingelsen i §§ 10 og 12 om, at forsikringen skal opretholdes, respektive at opsparingen skal være etableret, efter aftale med vedkommende arbejdsgiver, gælder efter forslaget den betingelse, at indbetalingerne foretages af arbejdsgiveren. Det er uden betydning, om det af arbejdsgiveren indbetalte beløb i henhold til aftalen mellem ham og arbejdstageren — som det hidtil ofte har været tilfældet — er opdelt i arbejdsgiverbidrag og egne bidrag. Arbejdstageren kan derimod ikke selv indbetale til ordningen og kan således heller ikke opnå fradrag for egne bidrag inden for den begrænsede fradragsramme i forslagets § 50, stk. 2. Den foreslåede ændring har til hensigt at forenkle afgifts- og maksimeringsreglerne og kontrollen med, at disse regler overholdes. Det kan også fremhæves, at uanset om indbetalingerne benævnes som arbejdsgiver- eller arbejdstagerbidrag, har beløbene karakter af lønudgift for arbejdsgiveren, og den hidtidige skattemæssige sondring mellem de 2 former for bidrag må for så vidt forekomme inkonsekvent.

I stedet for den hidtil gældende regel om, at en

arbejdsgivers bidrag til en kapitalpensionsordning skulle stå i passende forhold til arbejdstagerens aflønning, har man i forslagets § 16 fastsat mere præcise regler om maksimering af indbetalingerne. I sammenhæng med disse maksimeringsregler må det ses, at man ikke har fundet det nødvendigt at opretholde de hidtidige begrænsninger i adgangen til at oprette kapitalordninger for visse nært beslægtede personer og aktieselskabsdirektører m. fl., jfr. den ovenfor citerede bestemmelse i renteforsikringslovens § 3, stk. 2.

Til § 10.

Hvad angår de indledende bestemmelser om, at forsikringen skal opretholdes i henhold til aftale mellem en arbejdstager og dennes arbejdsgiver og om, at indbetalingerne skal foretages af arbejdsgiveren, henvises til de fælles bemærkninger til §§ 10-14. Betingelsen vedrørende forsikringens opretholdelse i henhold til aftale mellem arbejdstager og arbejdsgiver vil ikke være til hinder for, at en forsikring, der oprindeligt er oprettet som privat forsikring, overgår til behandling som kapitalforsikring i pensionsøjemed med virkning for fremtidige indbetalinger, forudsat at betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

ad nr. 1.

Det kunne i og for sig være rimeligt, at der i lighed med reglerne for rateforsikring i pensionsøjemed blev fastsat en 55 års grænse for oprettelse af kapitalforsikring i pensionsøjemed, jfr. herved bemærkningerne til § 8, *ad nr. 1*. Når man dog her har valgt i stedet at foreslå en 60 års grænse, skyldes det hensynet til, at der på dette punkt kommer til at gælde samme regler som for opsparing i pensionsøjemed, hvor man som nærmere omtalt i bemærkningerne til § 12, *ad nr. 1*, har anset det for rigtigst at fastsætte aldersgrænsen til 60 år. Herved bemærkes, at der også for kapitalforsikringsordninger vil være et vist behov for adgang til at oprette ordningen efter det 55. år.

Endvidere mener man, at der bør være mulighed for at *forhøje* indbetalingerne til kapitalforsikring i pensionsøjemed også efter det 60. år. Det er derfor i forslaget bestemt, at en police som her omhandlet — kun — kan oprettes efter det 60. år i tilslutning til en før denne alder oprettet police. Om baggrunden for denne formulering af reglen henvises til bemærkningerne til § 8, *ad nr. 1*.

ad nr. 2 og 3.

Gennem de her indeholdte bestemmelser om forsikringens udbetalingsvilkår er det præciseret, at